

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. II. Referuntur Theologorum super hoc sententiæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

fallibilitatem adferens, eatenus requirit Duorum, scilicet Capitis, ac reliqui hierarchici Corporis in unum consentientium personalem, Legatis Apostolicis haud delegabilem, concursum, ut, antequam hic utrinque fuerit personaliter praestitus, Concilium quantumvis Generale ac Oecumenicum, non sit adhuc in statu perfecto, seu ultimata consummato: tametsi haud negaverim, Apostolicam ligandi & solvendi potestatem indefinitam Concilio Oecumenico, qua Collegij Apostolici successori a Christo immediata concessam, antecederent ad illam consummatam, ex personali Pontificij consensus concursu subsistentem, omnimoda infallibilitatis perfectionem, jam locum habere, ex quo in Christi Vicario nomine sub Sedis Apostolicae Legatorum praesentia aggregari, & continuari cepit.

In cujusmodi proinde statu, cum Concilij Oecumenici ad ligandum & solvendum auctoritas coequetur cum Pontificia potestate, in vi cujus Synodus ex Capite, per Legatos praesidente, & reliquo Ecclesiae hierarchicae Corpore coadunata, merito jam dicenda sit Oecumenica, licet ultimata, & consummatam sui perfectionem tandem receptura sit personalis Pontificij consensus ad sanctiones dogmaticas a Patribus definitas accessu. Idcirco sicuti in praecedente Disquis. dicebamus, Concilium Oecumenicum ex ejusmodi rationis fundamento dici haud posse Papam superius, sic vicissim neque Papa est dicendus supra Concilium plene Oecumenicum habere strictam superioritatem. Secus est de Concilio necdum plene, sed quasi dispositivo Oecumenico, in casu dubij Papae aggregato, ad certum Ecclesiae Caput inquirendum ac designandum. Tunc enim tali Synodo, quantumvis materialiter dici possit Generalis, deficit formalis character, quousque veri, ac certi Pontificis auctoritas Apostolica eidem tandem accesserit: dum interea in tali Concilio acephalo non alia, quam universorum ex Christiano orbe ibi aggregatorum Ecclesiae Antistitum in unum collata intervenit iurisdictione, cum aliquo adeo singulis accrescente extensivo, ut sic ad publicum Ecclesiae Bonum efficacius referibili augmento. Cujusmodi adeo Concilio acephalo Pontificia auctoritas prorsus supereminet; veluti ex sacris Litteris pro utraque parte adducendis demonstrare conabimur.

§. II.

His taliter praesuppositis, operapretium duximus, alios quoque Theologos super praesentis disquisitionis puncto consulere, ac singulariter audire Authorem tractatus de libertatibus Ecclesiae Gallicanae lib. 5. cap. 10. concludentem: In sacris Litteris clarius exprimi Pontificis sine Concilio, quam Concilij sine Pontifice auctoritatem.

Tria igitur praecipue citantur loca pro auctoritate Conciliorum. Primus locus est Matth. 18. Vbi sunt duo, vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum. Sed primò Launojus par. 6. epist. 1. notat, hunc locum de Conciliorum quovis genere intelligi posse, & à

nonnullis Ecclesiasticis tractatoribus subinde intelligi. Secundò quinque sanctorum Patrum interpretationes refert; qui locum illum neque de Concilij generalibus, neque de Provincialibus intellexerunt. Et sanè videtur magis ad obedientiam in causis Criminalibus praestandam, quam ad fidem declarandam, aut Canones condendos pertinere. Praemittitur enim; Si peccaverit in te frater tuus, &c. quae praescribunt ordinem judicarium in ferenda excommunicatione servandum; vel ad orationis efficaciam. Cum enim dixisset Christus: Si duo ex vobis consenserint super terram de omni re, quaecumque petierint, fiet illis a Patre meo, qui in caelis est; immediatè subjungit verba illa; Vbi enim sunt duo, vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum. Accedit, quòd illa verba Concilium Provinciale, aut adhuc Provinciale minus, potius significant, quam universale. Nam duo, vel tres Concilium fortasse Provinciale, non autem universale constituerent.

Alter locus est Joannis 16. Spiritus veritatis docebit vos omnem veritatem. Sed ea promissio non solum in omnibus Apostolis collectivè, sed etiam in singulis erat implenda. Accepit enim Spiritu sancto in die Pentecostes, factum est illud, quod praedixerat Propheta Isaias cap. 45. v. 13. à Christo allegatus Joann. 6. Et erunt omnes docibiles Dei. In hunc sensum B. Petrus ipso Pentecostes die locum illum Prophetae Joelis adduxit; Et erit in novissimis diebus, dicit Dominus, effundam de Spiritu meo super omnem carnem, & prophetabunt filij vestri, & filiae vestrae.

Tertius locus est Act. 15. ibi enim primum Concilium, quod est caeterorum norma, scripsit; Visum est Spiritui sancto, & nobis; quae verba de assistentia Spiritus sancti dubitare non sinunt. Sed illa Spiritus sancti assistentia Apostolos inspirantis Apostolorum gratiae, non Concilij generalitati tribuenda est. Nec enim generale erat, siquidem ex Apostolis & Senioribus Ierosolymis consistentibus duntaxat constabat; uti probat Cardinalis Baronius ad annum 51. num. 9. adfuisse tunc tantum ex Apostolis Petrum, Iacobum, & Ioannem cum Paulo, & Barnaba. Erant autem in multis mundi partibus Episcopi jam constituti, quos, certum est, ab eo Concilio abfuisse, ut universale dici non possit. Adde, quòd Caerui aderat B. Petrus, ut nihil hinc ad propositum concludi, cum agamus de Concilio, à quo ablit Petri successor, possit.

Probatur etiam auctoritas Conciliorum in omnibus Scripturae locis, quibus, Ecclesiam circa fidem errare non posse, demonstratur. Cum enim Concilium Ecclesiam representet, necesse est, ut sicut Ecclesia, ita Concilium ab omni erroris circa fidem periculo ablit. Sed Summus Pontifex melius Ecclesiam representat, quam reliqui Episcopi sine ipso.

Statuitur autem evidentius ejus, quam Conciliorum auctoritas in sacris Scripturis. Etenim dum Matth. 16. Petrus fundamentum Ecclesiae constituitur à Christo dicente; Tu es Petrus,

Petrus, & super hanc petram edificabo Ecclesiam meam, & porta inferi non prævalent adversus eam, manifestè declaratur, cum, ejusque successorem Romanum Pontificem, ita se habere ad reliquorum fidelium cœtum, sicut fundamenta ad ædificium. Atqui ratione, & experientiâ compertissimum est, firmitatem ædificij a fundamento, non autem fundamenti ab ædificio pendere. In eundem ergo modum firmitas in Fide, ac Religione, non à reliquis fidelibus in Summum Pontificem, sed à Summo Pontifice in reliquos fideles provenit.

Verùm ultra progressuri, conabimur in hac disquisitione ostendere, quòd ex sacris Litteris haud probetur Concilij supra Papam superioritas, sed e contra Papæ supra Concilium, quâ acephalum autoritas.

S. III.

Adversariorum argumenta ex sacrosanctæ Scripturæ verbis petita referuntur cum responsionibus, & aliquali super ijs reflexione.

ARGUMENTUM I.
Adversariorum.

Forma posteriorum Conciliorum Oecumenicorum petenda est ex norma Concilij Hierosolymitani *Act. 15. à versu 6.* descripti. Ubi patet ex *versu 7. & 18.* Jacobum Apostolum, postquam Prophetica, ad disquisitionis tunc de Legalibus propositæ decisionem facientia, adduxisset oracula, postmodum *versu 19. & 20.* definitivam & judicariâ protulisse sententiam: Propter quod, inquit, ego judico, non inquietari eos, qui ex Gentibus convertuntur ad Deum, sed scribere ad eos, ut abstineant se à contaminationibus simulacrorum, & fornicatione, & suffocatis, & sanguine. In quam proinde Jacobi sententiam *versu 23.* scribentes Apostoli & seniores fratres, talem efformarunt epistolam Synodalem: *Visum est Spiritui sancto, & nobis, nihil ultra imponere vobis oneris, quàm hæc necessaria, ut abstineatis vos ab immolatis simulacrorum, & sanguine & suffocato, & fornicatione. Neque igitur in definitivâ Concilij sententiâ, neque in hæc Synodali epistolâ videretur ulla fuisse habita ratio Petri præminentie, quod merito faciendum fuisset, si Petro convenisset aliqua supra Concilium superioritas.*

Responsio.

Author *Regalis Sacerdotij cit. lib. 2. §. 15. n. 3.* ad posteriorem illius argumenti partem responderet; hunc esse morem & stylum, etiam quando Summus Pontifex cum suprêmâ præest potestate, ut nomine Concilij decreta expediantur, quod patere, omnia Concilia, etiam ultimum Tridentinum legenti, nec propterea excludi auctoritatem Pontificiam, quæ primas in Concilio partes agit; sicut cum dicimus: *Petrus scribit*, quamvis de Capite nihil dicatur, non tamen hujus influxus excluditur, sed semper velut necessarius & principalis subintelligitur. Imò in illo ipso Conventu Apostolico, ubi omnes à Spiritu sancto gubernabantur, nec errori patebant, multa Petri Primatus sui argumenta reliquifese, dum primus sententiam dicit, dum, quid definiti debeat, præscribit, dum calentem prius disputationem, & vota discordantia componit: quæ omnia eum locum legenti patere.

Reflexio.

Ex illo Concilio Hierosolymitano mirificè elucet, quàm diversa sit conditio Petri, ac cœterorumque

9. Petro date sunt claves Regni Cælorum, & per ipsum Apostolorum Collegio, non autem primò Apostolorum Collegio, ac per illud, seu in illo, B. Petro. Prosequitur enim Christus loco citato; *Et tibi dabo claves Regni Cælorum, & quodcumque ligaveris super terram, erit ligatum & in cælis, & quodcumque solveris super terram, erit solutum & in cælis.* Certum est autem, per claves potestatem significari.

10. Tertio, Episcopi etiam congregati non desinunt esse fratres successoris Petri; ergo ab eo debent confirmari; pro ipso enim Christus oravit, ne deficeret Fides ejus, ut posset deficientes, aut titubantes suffulcire: quod in Petri, & aliorum Apostolorum successoribus potius locum habet, quàm inter ipsosmet Apostolos. Nam post adventum Spiritus sancti Apostoli omnes fuerunt in gratia confirmati, ut B. Petri confirmatione non ita indigerent. Antè verò non legimus, B. Petrum tantum suos fratres juvisse, ut necessarium eis fuerit indeficientis illius fidei præsidium.

11. Quarto, dum Christus *Ioan. ult.* oves suas pascendas Petro, & in ejus personâ Romanis Pontificibus, tradidit, aperte significavit, Summum Pontificem esse Pastorem, reliquos autem fideles gregem. Quis autem gregi Pastorem præponendum dubitet? Num monstruosa foret ordinis perturbatio, si pastor à grege, non grex à pastore regeretur? Nec responderi potest, intelligenda illa esse de ovis seu simi luptis, non autem de toto grege. Nam nullum est in Christi verbis hujus distinctionis vestigium. Nihil excipitur, ubi distinguitur nihil.

12. Ex collatione illorum Scripturæ sacræ locorum perspicitur, clariùs expressam esse Petri, quàm aliorum sine ipso, auctoritatem. Sed aliqui Scriptores Gallicani Catholici contendunt, prærogativas illas B. Petro datas esse tanquam Ecclesiam representanti, atque adeò toti Ecclesiæ in ipso; ipsum quidem, ejusque successores singulis membris præminere tanquam Caput, non autem toti Ecclesiæ formaliter acceptæ, vel per Concilium representatæ. Videndum igitur est, quam personam gesserit Petrus, cum ei Christus auctoritatem contulit locis Scripturæ supra relatis expressam; & utrùm ad singulos hæc referatur, non ad omnes simul? Et adhuc an descenderit ad Romanos Pontifices? Id enim Hæretici negant omnino, & aliqui Catholici, ex parte.